

Z pruhované tašky ke kočárku značky Cath Kidston vytáhnu revolver. K bubínku se přilepil okousaný rýžový chlebiček. Skvělé. Dokonale čistá zbraň pro mě bývala nejen otázkou cti, ale i známkou profesionality. A teď je moje nádherná, na míru vyrobená osmatřicítka s krátkou hlavní vystavená ohavným lepka-vým drobkům. Když se podívám zblízka, zjistím, že piksla se sunarem netěsní a v rýhách na uchu se zachytil bílý prášek. Tohle čistit bude vážně pruda. Ale pokud si toho někdo všimne, určitě si pomyslí, že jde o kokain.

Zírám na sebe do zrcadla a zhluboka se nadechnu. Věděla jsem, že návrat bude drsný. Tenhle život jsem si vybrala, když jsem se rozhodla vrátit do práce. Naplánovat akci, vystopovat cíl, stisknout spoušť, a ještě to stihnout domů na koupání.

Když se z člověka jednou stane elita všech elit, uvěří, že zvládne cokoli. A tak jsem tady. Na záchodě ve *Starbucks* obdivuju svoje zranění, v práci proti mně zahájili disciplinární řízení a dnes je už nad slunce jasnější, že si někdo přeje mou smrt.

„Je mi to líto, broučku, dělám, co umím.“ Dívám se dolů na dokonalé mimino s baculatými tvářičkami, které leží na tvrdém plastovém přebalovacím pultu. Pořád nemůžu uvěřit, že je moje. Je v bezpečí, dopolední drama si díkybohu vůbec neuvědomuje a na ničem jiném nezáleží. Pokud přežiju tenhle týden, mám šanci. Víc

nepotřebuju. Jen pár dní, abych přišla na to, kdo chce vymáchat moje jméno v bahně a moje tělo zakopat do hlíny.

„Tak se pěkně umyjeme.“ Sáhnu do tašky a vyndám vlhčené ubrousky a čistou plenu.

Přebaluju ji a přitom se snažím pochopit, co se to vlastně děje. Ti chlapi dneska, to byly nuly. Cínoví vojáčky slepě vykonávají cí příkazy neznámého generála, který dělá svou špinavou práci a zůstává přitom schovaný ve stínu. Abych ho porazila, musím ho nejprve odhalit.

Dívám se na svou maličkatou dcerušku a hladím ji po tváři. Jsem vděčná, že jsem vyvázla živá, a přesto si nemůžu pomoci – vážně se mě dotklo, že na mě poslali tak slabý kalibr. Podceňovaná až do hořkého konce.

Na čistou plenku natáhnu punčošky a zapnu manšestrové šatičky. Malá mě pozoruje a hryže si pěstičku. Upírá na mě velké modré oči, když znovu kontroloju zbraň, nabíjím ji a ukládám zpátky na místo. Musím jednat rychle. Přežití už není jen pouhá sobecká touha dál si užívat. Teď je na mně závislý další lidský tvor, jehož život by se jednou provždy změnil, kdybych z něho zmizela.

Zvednu si tričko a začnu zkoumat velkou fialovou modřinu, která se mi tvoří v oblasti bránice. Pokud si mí nepřátelé mysleli, že mě mateřství oslabilo, tak se šeredně spletli. Dívám se na malou, jak mě chytá za malíček. Neexistuje nic, co bych pro ni neudělala. Slezla bych velehory. Utkala se s tygry. Vystopovala a zabila každého sráče, který by se nás pokusil od sebe odtrhnout. Já jim ještě ukážu. Juknu na hodinky. Do háje. Ale ještě předtím to musím stihnout do mateřského centra na hudebku.

O dva měsíce dříve

První část

Odstavení

odstavit, sloveso

podstatné jméno slovesné: odstavení

1. Postavit dále, stranou.
2. Převést (dítě nebo mládě) na jinou stravu, než je mateřské mléko.
3. Zbavit výhodného postavení, odstranit.

První kapitola

„MÁMA ZABIJÁK. Máma Bondka.“

Zkusila jsem to pronést nahlas. Toho dne jsem se po šesti měsících mateřské dovolené vracela do práce a během prohlédávání útroh skříně jsem se pokoušela vymyslet název, který by odpovídal mé nové roli.

„Mamina vrahoun. Matka mordýř. Kojící kulomet.“

Snažila jsem se tím odvést pozornost od znepokojivých myšlenek, které bezpochyby napadnou každou matku, když se chystá znovu vkročit na pracoviště. Není moc brzy? Jak moc se mi po ní bude stýskat? Opuští mi, že jsem ji opustila? Rozhodla jsem se správně?

V mém případě se k tomu přidalo ještě pár méně obvyklých obav. Ovlivní poporodní demence mou mušku? Jak si povedu v boji zblízka, když mě bolí prsa? Budou se moje těhotenská kila navíc přetřásat na poradě?

Opravdu se představa, že lze skloubit práci a rodinu, týká i dokonale vycvičených zabijáků z tajných služeb Jejího královského Veličenstva?

Těšila jsem se, že vypadnu z miminkovského světa a vyrazím do chladné, tvrdé rutiny své podzemní kanceláře. Jenomže mě na poslední chvíli přepadly pochyby. Navíc mi před pár minutami zavolal můj šéf Sandy a nakázal mi, abych místo do kanclu

přišla rovnou do Legolandu – jak jsme říkali ústředí MI6 –, protože se tam koná důležitá schůzka. Porada tohoto typu si žádala kostým, který otálel vzadu ve skříni tak dlouho, že jsem ho teď skoro nemohla najít.

Znovu jsem odšoupla řadu ramínek. V moři černé se zableskla bílá. Tady je. Vytáhla jsem kostým i blůzu. Kalhoty s pevným páskem. Nový nepřítel číslo jedna. Nasoukala jsem se do gatí a pospíchala do kuchyně. Beata, chuva, kterou jsem přepečlivě vybrala, měla ruce ve dřezu. Gigi, moje překrásné miminko s kulatými tvářičkami a jemňoučkými hnědými vlásky, které se jí vždycky samy od sebe postavily do mohawkského číra, seděla ve vysoké židličce u stolu a zkoumala jídlo před sebou. Blaženě netečná ke skutečnosti, že dnes v jejím kratičkém životě poprvé nadejde den, kdy tu pro ni nebudu neustále k mání. Zhluboka jsem se nadechla, políbila ji na temeno hlavy, zavolala „nashle“ na široká záda Beaty, která právě rovnala nádobí do myčky, vyběhla ze dveří a zamířila ke stanici metra.

V přečpané soupravě mířící na východ jsem zoufale postrádala VIP placku *Dítě na cestě*, kterou londýnská MHD tak velkoryse poskytuje nastávajícím maminkám, aby jim ulehčila cestování. Stála jsem přimáčknutá ke dveřím a rozhlížela se po vagonu. Samé tmavé obleky a vážné tváře. Jediným barevným zpestřením byla žena ve společenských šatech, která měla kruhy pod očima jako panda a rozčuchaný účes. Pořád si popotahovala roztřepený lem nad koleny a přítomní pánové v kvádrech na ni shlíželi přes okraje novin.

Už jsem zapoměla, jak je ranní dojíždění příšerné. Vytáhla jsem telefon a otevřela si aplikaci GigiCam. Okamžitě naskočil přímý přenos – Gigi si momentálně dopřávala pleťovou mas-

ku z jahodového jogurtu. Pohladila jsem displej. Už teď se mi stýskalo. Přístup k neomezenému arzenálu sledovacího zařízení využívaného pro bezpečnost státu mi ovšem byl hodně ku pomoci.

Díky kamerám, které se aktivují pohybem a jsou poschováváné po celém domě, a sledovacímu GPS zařízení nainstalovanému na kočárku jsem měla dokonalý přehled nejen o tom, co Beata mixuje pro Gigi k obědu, ale i tom, kde přesně se na procházce po Chiswicku pohybují. Navíc jsem Ryana z vývojového oddělení zaúkolovala, aby mi vyrobil prototyp maličké kamery, která by se dala schovat do Gigina kousacího kroužku. Zatím si vedl skvěle, i když mě varoval, že kvalita obrazu patrně nedosáhne požadovaného HD rozlišení. Aby mi to vynahradil, přidal do aplikace zvukový senzor – pokud Gigin pláč překročí stanovený počet decibelů, v telefonu mi vyskočí varování, takže bez prodlení odhalím příčinu slziček i následnou Beatinu reakci. Handsfree rodičovství jedna báseň.

Gigi právě fascinovaně zírala na Beatu, která se s křiklavě růžovým plastovým hrnečkem na hlavě kolébala po kuchyni, a to s podstatně větší grácií, než bych od ženy její postavy očekávala. Gigi se naštěstí do téhle praktické matky čtyř dětí okamžitě zamilovala. Mou důvěru v Beatu bezpochyby podpořilo několik důkladných prověrek, jichž se zúčastnilo celé naše oddělení, měsíční sledování a návštěva terénního agenta v jejím rodném městečku ve východním Polsku.

Hrnek spadl Beatě z hlavy a Gigi vyprskla smíchy.

Obavy se zmírnily, stažený hrudník povolil. O Gigi je dobře postaráno a já se vracím do práce. Takhle jsem to přece vždycky chtěla. Mít všechno. Jednoho dne tohle poselství předám i své dceři – jde to a i ty to tak můžeš mít.